

Nr 88.

Av herr Sandegård m. fl., *angående omläggning av skatten på motorfordon.*

Vår nuvarande automobilbeskattning avser att täcka den merkostnad för anläggning och underhåll av trafikleder, som kan anses vållad av motortrafiken. Skatten utgår dels indirekt i form av konsumtionsskatt på motorbränsle och gummiringar, dels direkt genom en årlig skatt, bestämd efter vagnens vikt (tjänstevikt).

Om den förra — på bränsle och gummi — torde kunna sägas tämligen rättvist drabba här ifrågavarande skatteskyldiga med hänsyn till den princip, varpå skattesystemet har byggts, synes detsamma näppeligen kunna sägas ifråga om den senare, den direkta vagnsskatten. Denna drabbar tvärtom ganska godtyckligt, och grunderna för dess utgående överensstämma uppenbarligen icke med bilbeskattningens vedertagna princip att låta skatt utgå efter måttet av den vägförstöring, varje fordon antages utöva. Samma skatt utgår — vid lika vikt — om vagnen användes endast ett fåtal dagar under året och om den användes varje dag. Vagnsskatten tager icke hänsyn till de olika vagnarnas faktiska sliteffekt utan i stället till deras med hänsyn till vikten vägslitande förmåga.

Ett tilläpande av denna princip t. ex. ifråga om bensinskatten skulle innebära, att skatt utginge icke i förhållande till den verkligt förbrukade mängden bensin utan efter den bensinmängd, respektive vagn beräknades böra förbruka, vilket givetvis vore orimligt.

Givetvis är saken komplicerad, och ett ur alla synpunkter tillfredsställande beskattningssystem mer att önska än hoppas. Det vill dock förefalla uppnåeligt liksom rättvisare, att även vagnsskatten avväges så, att den i görligaste mån kan komma att motsvara denna beskattningens angivna syfte. Detta synes utan alltför stora svårigheter kunna ske genom att låta vagnsskatten utgå som engångsskatt med en viss procent, exempelvis 10 à 15, av vagnens försäljningsvärde, varvid givetvis förutsättes, att den statliga skatteinkomsten icke rubbas. Det vore därvid måhända ur åtskilliga synpunkter lämpligt, om skatten fördelades på ett fåtal lika årskvoter.

Skulle här antydda väg befinnas oframkomlig, synes ett slopande av denna skatt vara att föredraga framför nuvarande ordning. Hela skatten skulle då i stället utgå i form av en skatt på bränsle och gummi, vars storlek skulle anpassas i enlighet med gällande grunder för nuvarande automobilbeskattning.

Då i varje fall saken torde vara förtjänt av ett förnyat övervägande, tillåta vi oss med stöd av det anförda föreslå,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och därpå grundat förslag till sådan omläggning av skatten på motorfordon, att denna skatt i görligaste mån bringas till överensstämmelse med den princip, varpå nuvarande skattesystem ifråga om motortrafik vilar.

Stockholm den 21 januari 1929.

Karl Sandegård.

Ruben Wagnsson.

Ernst Åström.

I motionens syfte instämmer:

Carl Thorén.
